

והמשכיל יתן אל ליבו

על חשיבות ההימנעות מהדיבור ועל סגולתו הרבה. באותו מעמד קיבלנו על עצמנו כולנו כאיש אחד שלא לדבר יותר בשעת התפילה וקריאת התורה.

עברה כשנה, ובאחד ההתאספויות שלנו שוב

לפני שנה התאספנו יחד חבורה של עשרה אברכים בליל שישי, כמנהגינו מידי שבוע. בתוך שיחתנו עלה הנושא של האיסור החמור לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה. דיברנו ודנו בנושא, כשכל אחד מביא מאמרים וציטוטים

מה אתה מתפלאי?
פשוט מאד! אני לא מדבר כל
התפילה. ואתה לא מדבר בתפילה.
זה כל ההבדל!!!

תגיד: איך אתה מצליח כ"כ
בפרנסה, בנחת, בבריאות, ואני לא...
הרי גם אני וגם אתה קיבלנו על עצמינו
יחד לא לדבר בשעת התפילה וקריאת
התורה.

עלה הנושא, ומה התברר? שבעה אברכים מתוכינו נושעו, כל אחד במה שהיה צריך ישועה. זה בפרנסה, האחר בנחת, בבריאות או בשידוכים טובים לילדים וכו'. היה זה מופלא לראות איך כל אחד קיבל בדיוק את מה שהיה חסר לו. אך למרבה הפלא שלושת האברכים האחרים לא ראו שום שינוי וישועתם בוששה מלהגיע. הם הביעו את תמיהתם בקול, "למה דווקא אנחנו לא נושענו? הרי קיבלנו על עצמנו את אותה קבלה בדיוק ואנו מקפידים שלא לדבר בשעת התפילה?"

אני, כאחד מהחבורה שאיכפת לו, החלטתי לבדוק את הענין לעומקו. החלטתי לעקוב אחרי שלושת האברכים בשעת התפילה וקריאת התורה, וכבר בשבת הראשונה קיבלתי את התשובה. האברכים הללו הקפידו לא לדבר בתפילה לפי השיטה שהם פיתחו והמציאו כנראה. כלומר לא לדבר רק בקדיש, בחזרת הש"ץ ובקריאת התורה. אבל, מ"לכו נרננה" עד "כגוונא" הם דיברו מידי פעם, וכך גם בשבת בבוקר. עד "הודו" הם דיברו, וכך גם, ב"ברוך שמיה", ב"גדלו לד' איתי" ועד קריאת התורה כולל בין גברא לגברא שגלש לתוך קריאת התורה הם דיברו. וכן בברכות ההפטרה- שאז האיסור חמור ביותר- וכן ב"יקום פורקן", ב"אין כאלוקנו", וב"אנעים זמירות" הם המשיכו לדבר. ובדיוק על כך כתב הזוהר הק' בפרשת ויקהל שהמדבר בשבת קודש בשעה שהציבור מתפללין הוא אדם שמחלל שבת ואין לו חלק בעם ישראל. שני מלאכים ממונים על זה ביום השבת והם משימים ידיהם על ראשו של המדבר ואומרים, "אוי לפלוני שאין לו חלק בהקב"ה" ח"ו. והזוהר הק' מוסיף שאפילו לגבאים שעוסקים בצורכי בית המדרש אסור לדבר בתפילה.

ביום ראשון המשכתי לעקוב אחריהם בשיטת וראיתי את אחד האברכים רץ החוצה מיד כשסיים 'שמונה עשרה' וקריאת התורה' כדי לדבר בפלאפון. השני דיבר ב"אשרי" "ובא לציון" וכו' - ועל כך כתוב בספר כבוד ד' בשם אחד מהצדיקים זי"ע, שהמדבר ב"אשרי ובא לציון" מתגלגל נשמתו בעז רח"ל. האברך

השלישי - דיבר גם הוא מידי פעם. קיצורו של ענין- האברכים הללו לא היו רציניים כלל. לעומתם ראיתי את שבעת האברכים האחרים כשהם שותקים לגמרי מתחילת התפילה ועד לסופה, ממש כפי שדורשת ההלכה. ראו עליהם בבירור את ה- "דע לפני מי אתה עומד". שאלתי אותם "לא קשה לכם לשתוק כל התפילה?", וכך הם ענו: א. הכל בראש. והכל תלוי במה שאתה מחליט כלומר, כשהדבר חשוב לך ואתה מעריך אותו, זה לא קשה כלל. ב. אחרי תפילה כזו שהיא נקיה מדיבורים יש הרגשת התרוממות עילאית ששווה כל מחיר. ג. כבודו של ד' יתברך שווה כל מחיר של שתיקה ואיפוק בשעת התפילה. ד. התוצאות של בקשותיך בתפילה הן מיידיות ורואים את הישועות בפרנסה, בבריאות, בנחת וכו'. מבלי להמתין זמן רב. כפי שכותב החפץ חיים' בספרו 'אהבת חסד' חלק ב', וזה לשונו: "וביותר ניתן לתמוה על אנשים המחפשים סגולות קמיעות וכדומה ומוציאין עליהם כמה וכמה אלפים. יותר טוב שיתחזקו בקביעות במצוות אמן ויהא שמיה רבא, "ושתיקה יפה בשעת התפילה" הבאה לידם בקלות ומסוגלת לכל הישועות לפרט ולכלל והמשכיל יתן אל ליבו" עכ"ל הק'. ולכן כתבתי סיפור זה כדי לומר לכל מי שרוצה חיים קלים וטובים, נחת ישועות והצלחות וכו' שהדרך הטובה והקלה ביותר להשיג זאת היא ע"י שתיקה בשעת התפילה, מתחילתה ועד סופה, ללא פשרות וללא תירוצים. וכל אחד שיעשה זאת יראה בעז"ה ישועות. ויתקיים בו הפסוק כי מכבדי אכבד וגו'.

בכבוד רב, א. וינטוק ירושלים.

ג. ההבדל בין קבוצת האברכים שנושעו לשלושת האחרים שלא השתנה אצלם דבר, הוא שאלה שנושעו לא דיברו כל התפילה, ואילו האחרים לא דיברו בתפילה. וחשבתי שהמילה כל היא ר"ת: **כ**ן לפרנסה, **כ**ן לבריאות, **כ**ן לנחת, **כ**ן להצלחות, **כ**ן לישועות, **כ**ן לסגולות וכו'.